

§ 41 ustanovuje, za jakých podmínek a jakým způsobem může usnesení takové býti zrušeno. Mimo případ §u 41 rozhoduje však vůle společníků, platně projevená, a nemůže ani společník domáhati se zrušení usnesení platně učiněného. Není proto ani soud oprávněn rozhodovati o platnosti usnesení, vyhovujícího předpisu §u 41 zák. Žalobce domáhá se žalobou určení, že usnesení společníků v žalobě vyličené, není po právu, a to z důvodů, jež v §u 41 uvedeny nejsou. Ve skutečnosti nedomáhá se žalobce, než zrušení usnesení toho, jež však podle zákona může se státi pouze prohlášením za zmatečné. Žalobce, vylučuje výslovně důvody zmatečnosti, uvedené v §u 41, zbavuje sám žalobní nárok právního důvodu. Usnesení společníků stalo se platně, ježto není tu případu §u 41 čís. 1 a 2, a nemůže z jiného důvodu býti zrušeno.

Čís. 2277.

Rozhodl-li odvolací soud o odvolání, ač bylo podáno opožděně, nelze to vytýkati v dovolání.

(Rozh. ze dne 13. února 1923, Rv I 95/23.)

Žalobu o předání bytu procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud jí vyhověl.

Nejvyšší soud nedal místa dovolání mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska dovolacích důvodů čís. 1 a 2 §u 503 c. ř. s. vytýká žalovaný, že odvolací soud neměl rozhodnouti o žalobcově odvolání, jelikož bylo opožděné. Dovatel má pravdu v tom, že ustanovení §u 575 c. ř. s. o osmidenní lhůtě odvolací platí i ve sporech dle §u 1096 obč. zák. o předání najatých bytů a že proto odvolací soud v tomto případě měl postupovati ve smyslu §§ 471, čís. 2, 473 a 474 odstavec druhý c. ř. s., jelikož rozsudek soudu první stolice byl doručen odvolateli dne 22. července 1922 a odvolací spis byl podán teprve dne 8. září 1922. Než porušení uvedených předpisů nezakládá žádné ze zmatečností taxativně vypočtených v §u 477 c. ř. s., ani vady odvolacího řízení ve smyslu čís. 2 §u 503 c. ř. s., která by zabránila dukladnému posouzení a přezkoumání věci. V tomto směru dlužno ještě poukázati k tomu, že dle §u 519 čís. 1 c. ř. s. rekurs je přípustným pouze do usnesení odvolacího soudu, jímž odvolání bylo jako opožděné odmítnuto.

Čís. 2278.

Jde-li ve sporu o rozřešení otázky, zda byt, o jehož vyklizení se žaluje, byl užíván na základě smlouvy služební či smlouvy nájemní, nemůže soud, dospěje-li k tomuto náhledu, žalobu odmítnouti pro nepřipustnost pořadu práva (§ 477 čís. 6 c. ř. s.), nýbrž má ji zamítnouti.

(Rozh. ze dne 13. února 1923, R II 20 23.)